

„Danseren“
 et ugentlig Nyheds- og Oplysnings-
 blad for det danske Folk
 i Amerika.
 Udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.
 „Danseren“ udkommer hver Onsdag.
 Pris p. Aargang: de forenede Stater \$1.50;
 til Udlandet \$2.00.
 Bladet behandles i Forskud. Bestilling, Beta-
 ling, Adressforandring og alt andet
 angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.
 Redaktør: Harald Jensen.
 Entered at the Post Office at Blair, Nebr.,
 as second-class matter.
 Advertising Rates made known upon
 application.

„Danseren“
 bliver sendt til Subskribenter, ind i udtryk-
 kelig Opgiftelse modtages af Udgiverne og at
 Øred er betalt, i Dovensstemmelise med de
 forenede Staters Postlove.
 Naar De gerne henvender sig til Folk, der
 avetterer i Bladet, enten for at købe hos dem
 eller for at jaa Oplysninger om det aarere-
 rede, bedes de altid omtale, at de jaa
 Øverets emment i dette Blad. Det vil være
 til gavnlig Nytte.

Dronning Victoria.
 (Af Beta).

Høj og lang har den Lovsang væ-
 ret, der er sunget over Englands af-
 døde Dronning. Som et fuldtonebe-
 stor har den lydt og lyder den fra
 alle de Englandsere, der var og er i
 „Kronens Brød“, hvad maa anses for
 baade rimeligt, fornøftigt — og un-
 dskyldigt.

Men der er, hvis jeg har kunnet
 stave og lægge sammen, andre end
 Englandsere, der har en Mening,
 endda en forfælgelig og velbegrunder,
 om den høje Kvinde's Regering.

Der er i dette Land en Forening
 af Irlandsere. — Nu, om Irlandsere
 er der ganske vist ogsaa forfælgelige Me-
 ninger. Dog, vilde man gøre sig den
 Umage at studere dette Folk lidt nøj-
 ere, særlig deres Forid, særlig deres
 blodige Kapitel om deres Undertryk-
 telse og Underkuelse under den engel-
 ske Jernhæl, maa det formentlig an-
 ses for højt sandsynligt, at Menin-
 gerne om den blev færre og mere til
 deres Fordel.

Som den, der i længere Tid har
 arbejdet Side om Side med Hundre-
 der af Irlandsere, tør jeg vel ogsaa
 nok have en Mening om dette Folks
 nationale Karakter. Det er vel al-
 mindeelig kendt, at en „Irishman“ for-
 staaer som faa at ride en god Bittig-
 hed af sig til egen og andres Fornøj-
 else og Underholdning. Men et
 Folk, der som sit uimstelige Kende-
 mærke bærer denne Sans for det spæ-
 gefulde, komiske, latterlige, kan ikke i
 Bunden, i Roben være af slet Karak-
 ter. Der dømmes vistnok ofte for-
 hastede og overfladiske Domme om
 Erins Sønner. Det var mig derfor
 en ubøjet Glæde for flere Aar siden i
 Døgnlitteraturen at finde et Digt af
 en norsk Bifemager (thi egentlig Dig-
 ter kan man vel næppe kalde Per Siste-
 le), som jeg her vil meddele, fordi det
 baade er rammende og rigtigt, godt
 labet, og i det hele deler mit Syn paa
 navnte Folk.

Irland.

Da Nordens Folk
 som Barbarer end
 for frem over Land og Sø,
 der blomstred hist vest
 i Havet en Grand
 paa Erins den sønne D.
 Dens Styrke laa ej
 i Sverdis Staal,
 men det var ved Fredens Bart,
 som byggedes op
 under Barde-Maal,
 den agter at dosse sig stærk.

Da kom der Rabne
 fra fremmed Skift
 med Nøb og med Klo af Jern.
 De hugged og grov
 med rovsbanger Lyft
 og lunte Plantning og Bærn.
 Og værst var de
 fra de norste Fjæld,
 det kan vi ej komme forbi:
 Og at det i Irland
 blev Holte-Skaald,
 har Norge sin Andel i.

Saa trampedes Landet
 af engelt Gæl
 i Hundreder lange Aar.
 Og de, som omsider
 ej fulled ihjel,
 sit nøjedes med Trælle-Kaar.
 Den engelske Lord
 blev magtig og rund
 paa Bis fra Jernes Land.
 Den irske Borger

fit prise den Stund
 han havde Poteter og Vand.
 Man forer i hellig
 Garne sit Dyrkt
 mod Jernes Jener-Joff.
 Men er det tanhænde
 altid af Lyft,
 at de hader og bruger Doff?
 Nej, det er et Fædrelands
 krænlende Blod,
 som maner den irske Væ:
 at slæbne frem
 med Vandbidets Mod
 til Irlands Havn eller Ret.

Dette Digt her jeg husket (eller:
 ikke kunnet glemme), siden jeg først
 saa det. Og jeg beder dig, rejsindige,
 redelige Læser! alvorligt at overveje,
 om du ikke ogsaa kan tro, at laaban
 hænger det sammen.

Der levede en ædel Engländer,
 William Ewart Gladstone, som havde
 et aabent Dje og Hjerte for det irske
 Folks Menneftetægtigheder. Han søgte
 at bruge sin værdige Indflydelse til
 at fritte Irland en rejsfærdig Lov-
 givning. Han stedses ej Dag for
 Dronningens Majestæt med et Doku-
 ment, som, for at olide lovgivning,
 maatte have hendes Underkrift. Og
 hun nægtede at skrive sit Navn.
 „Deres Majestæt!“ sagde den mo-
 dige Gladstone, „m a a skrive under.“
 „Men jeg siger Dem,“ vedblev Da-
 men, „jeg gør det ikke.“

Atter gentog Gladstone sin Paa-
 stand. Halvt opragt udbrød hun
 da:
 „Ved De ikke, at jeg er Englands
 Dronning?“

Hvortil den uforfærdede Stats-
 mand svarede:
 „Yes, your Majesty! but I am the
 people of Ireland.“

Og Dokumentet blev underkrevet.
 Gladstone saa med andre Øjne paa
 det fortrykte Folk end Dronningen.
 Og uden Tvivl burde en god Del af
 den Røs, der nu bliver Victoria til
 Del, overføres paa ham.

Han forstod, at megen Raahed og
 Brutalitet blandt Irlandsere kunde
 direkte henføres til og ubledes af den
 Behandling, de havde været Gen-
 stand for.

Jeg kunde anføre det nærliggende,
 beslagte Eksempel, at da Norge i
 lange Tider havde været under Dan-
 mark og omsider kom løs, udbillede
 hos Nordmandene et ligefremt Vær-
 terhæd; den Tanke, at de havde væ-
 ret Nr. 2 drev paa og manede dem til
 at vise, at de burde være Nr. 1. —
 noget, de jo her til Lands, særlig paa
 Grund af det numeriske, har haft An-
 ledning til at konstatere til deres Til-
 freedsbed. Dog vil jeg langtfra uden
 videre drage en Parallell mellem Nor-
 ste og Irste. Thi deres Vilkår var
 vidt, vidt forskellige.

Na, men der er som sagt en irsk
 Forening her i Amerika. Dens Med-
 lemmer tillader sig at have en Men-
 ning, som ikke just harmonerer med
 hin højstemte Lovsang. Ved et Mø-
 de for ikke længe siden fattede de i
 Anledning af Victorias Død en Reso-
 lution om hendes Regering, hvis
 Udtryk er saa stærke og utvetydige,
 som nogen kan ønske sig dem. Aan-
 bedraget i denne Resolution er netop
 dette: „Irlands Havn eller Ret!“

En levende Artikel i nærværende
 Blad gjorde i sin Tid opmærksom paa
 en af det engelske Folks National
 Egenommelighed: denne underlige
 Dobbeltbed, at det som Folk er meget
 frifælgigt-ivrigt, men ogsaa penge-
 griff og herstefhat.

Derfra den omfattende Hedninge-
 og Indre-Mission. Derfra ogsaa
 den himmelraahende Uretfærdighed
 mod Boerne.

Chamberlain blev udpebet, da han
 stod i Begreb med at holde en Tale.
 Men da det lykkes ham at faa til-
 strækkelig Drenghed til at forfætte, at
 Krigen nok stulde svare sig, saa whiff-
 shoo-hey-hey-hurra for Chamberlain!
 Forsvrigt kan man saare, faare let
 forstaa, at Dronningens Død hidrørte
 fra: høj Alderdom — og den sydaf-
 rikanste Krig.

I det store, sidste Optræt, naar det
 entelte Individ skal vedværes sin Ret
 af Gud, vil det vise sig, hvor meget af
 menneskelig Røs var fortjent.
 Historien har vist, at Folkestagene,
 Nationerne lægges paa Bægtstaaen
 allerede i denne Tidssold. Den vil
 ogsaa vise, om den højeste Gud længe
 vil høre paa den Takkigelse, der adres-
 seres til ham, hver Gang en engelt
 General har nedslaget nogle Hun-
 dreder, eller Tusinder, og derved „fej-
 ret“ over dem, der kun forlanger de-
 res eget, kun kæmper for at have
 deres Menneftetægtigheder.

Babylonier-Vælden kom og svandt.
 Verjer-Vælden ogsaa. Grafer-Væ-
 lden ogsaa. Romer-Vælden ligesaa.
 Og hvor er de Franfles Magt henne?
 Det var Midelet, der, i sin Verdens-
 historie, protesterede, at Frantrig af
 Guddommen var udfat til at være
 Verdens, Kulturens, Civilisationens,
 Nøglets Midtpunkt. Held ham, at
 han ikke oplevede 1870.

Under Boneyarde og den næstføl-
 gende stod hans „herlige Fædreland“
 i Zenith. Deraf lod han sig fortrylle.
 Held ham, at han ikke hørte den tyffe
 Solbat drele det ud ved Sedan, da
 en Del Franfles toges til Fange: „Ich
 glaub' es ist Napoleon!“ — Det var
 ganske rigtig den høje Herre selv med
 det lange Overkræg.

Englands Retur er maaste nærmere
 end mange aner.

**Brev til „Danseren“ fra
 Japan.**

(Af Missionær J. M. I. Winther.)

Søndagsstolen

er jo ogsaa en Art Skolevirkomhed,
 saa jeg skal tage det næst. Ulyre me-
 get var bleven udbrettet gennem Søn-
 dagsstolen; Hjem vare aabnede for
 Missionær eller Bibelvinde gennem
 Børnene; Sange, Bibelsprog, Bude-
 ne, Trostbetændelsen eller Herrens
 Bøn, som Børnene lærte i Stolen,
 havde vakt Forældrenes Interesse;
 ogsaa direkte vare mange førte til
 Herren gennem denne Gren af Virk-
 somheden. Dens værste Hindringer
 kommer fra buddhistisk sindebe-
 lære i Stolerne eller fra Buddhistspre-
 sterne. Stundom er det Drengenes
 Ansættelse, der hindrer, viser han sig
 naadig stemt mod Søndagsstolen,
 kommer hans Kammerater med ham;
 foragter han den, gør de naturligt-
 det samme. Vind „Hoveddrengen“,
 saa vil Resten komme af sig selv, eller
 han bringer dem med sig.

En anden Hindring er daarlige
 Lærere. Nogle underer i Apsos
 Følelser og lade Bibelen være, hvad
 den er. Dette kan til Deis afhjælped
 ved at kalde Lærerne sammen til et
 Lærermøde og gennemgaa Lektierne
 med dem først; mange underer daar-
 ligt, fordi de kunne ikke bedre; ville
 de ikke — saa giv dem deres Afsted.
 En anbefalede at lægge den kristelige
 Troslære til Grund for Søndags-
 stoleundervisningen. En anden sag-
 de, at stant hans Kirkefællesskab for-
 bød at bruge Billeder i Kirterne,
 fandt han, at de gjorde megen Nytte
 ved Børnens Undervisning. De
 erindrede leetere en Historie af Pres-
 terens Liv, naar det var første Gang,
 de hørte den, om de saa et passende
 Billede af det fortalte. Amerikanste
 Søndagsstoler burde sende deres
 brugte Billeder til Japan, hvor vi
 godt kunne bruge dem lidt snafvede
 og et halvt Aar gamle. Atter en an-
 den udtrykte, at det vigtigste af det
 hele var, at Lærerne forstod at Bør-
 nenes Sjæle vare værd at frelse.

Der er nu 864 Søndagsstoler, 811
 Lærere og 33039, som besøge dem,
 meget uregelmæssig besørrere.

Kindergarten

er atter en skolelignende Institution,
 som er brugt en hel Del her i Japan.
 Den blev ogsaa diskuteret; saavidt
 jeg husker, er der ca. 20 herovre. Man-
 ge stulde være komne under Kristen-
 dommens Indflydelse gennem Kin-
 dergarten, enten ved at besøge den
 Kindergarten, hvor deres Børn vare,
 eller ved at indbyde Lærerne til deres
 Hjem.

Det er jo ogsaa et af de indirekte
 Midler til at sprede Evangeliet, og
 maa som saadant ikke overles; men
 det er just ikke aabne Døre, vi mangle;
 her er Plads nok for direkte Arbejde.

En af de første Afhandlinger ved-
 rørende direkte Arbejde havde tre Af-
 delinger:

- 1) Bedste Maade for at vinde ikke-
 troende.
- 2) Vigtigheden af at kende dem i dens
 naturlige Tilstand blev fremhævet,
 saa det var muligt at afspasse Medi-
 cinen efter Patientens Tilstand. Li-
 geledes maatte man søge at komme i
 Berøring med det enkelte Individ,
 bruge direkte Metoder, drevet af in-
 derlig Medlidenshed, medens man til-
 lige med Eksempel og Bøn søgte at
 vinde dem. I Diskussionen frem-
 hevedes Nødvendigheden af at kende
 tilde alene Patienten, men og Medici-

nen og fremfor alt at bruge den. To
 af de mest berømte indfødte kristne
 Præster kom for nogen Tid siden til
 Jukuoka for at prædike, Missionæ-
 rerne der gjorde specielle Anstrængel-
 ser for at samle Folk. Bøens største
 Theater blev lejet, over 1500 Personer
 vare til Stede, Talerne kom, en valgt
 „Philosopherne i Orienten“ som
 sit Thema og den anden et beslagtet
 Emne, jeg ikke gentalder. De talte,
 men Staren, som havde ventet at hø-
 re noget om og af Vestens Religion
 var stiftet indtil Kaseri. Der gived
 intet Substitut for Evangeliet og
 Folket vil i Virkeligheden hellere høre
 det end alle menneftlopfundne Sur-
 rogater. At dømme efter det stærke
 Bifald, høormed dette stærke Forsvar
 for virkelig sand Evangelieprædiken
 modtoges, fik man et meget godt In-
 tryk af det forfæmlede Missionærs
 Sindelag i den Retning.

**2) Bedste Maade for Undervisning
 af Daabstændbater.**

Nogle slippe forbi dette Spørgs-
 maal ved slet ikke at undererise.
 Daabstændbaterne kunne komme og
 høre Prædicationerne og derfra samle
 den Kundskab, det var dem muligt
 eller simpelthen blive døbt uden Kund-
 skab. Den Methode havde vist sig at
 være ubelig. Undervisningen var
 nødvendig, men hvorledes skal der
 undererises? Nogle brugte Bibelen,
 andre forskellige Slags Kættisnær
 eller Haandbøger. Foruden Unde-
 visning var der en Ting mere, der
 burde kræves af Daabstændbaten,
 nemlig at han i alt fulgte denne. Bur-
 de man døde en Mand, som ikke vilde
 opgive Tobak eller Søndagsarbejde?
 Nogle svarede absolut nej, andre rent
 ud ja, nogle et betinget nej og andre
 et betinget ja.

**3) Bedste Maade for Dannelsen
 af kristelig Karakter.**

Tiden tilfod
 ikke, at den Del af Afhandlingen
 blev oplæs. Diskussionen var nat-
 urligtvis heller ikke meget indholds-
 rig paa Grund af, at man ikke vidde,
 hvad Afhandlingen indeholdt. Bi-
 belf, eregetist Prædiken blev stærkt
 anbefalet som et Midlet. Religion
 i de kristelige Hjem i Japan var et
 Emne, hvis Behandling burde have
 vist lidt af, hvad Virkeligheden var;
 men Missionæren, som stulde be-
 handle dette Emne havde holdt sig
 til Theoretik, saa ingen var villig, da
 han var færdig. Men det var ogsaa
 den eneste i Bund og Grund mislyk-
 tede Afhandling.

Pastoral Arbejde.

For Missionæren var dette til
 Dels et Bispørgsmaal, da han kun
 i specielle Omstændigheder virkede
 som Pastor, at han kendte det for at
 kunne hjælpe de indfødte Præster
 baade med Raad og Daab var det nød-
 vendigt.

**Praktisk Udbannelse af
 Evangelister**

var sikkert lige saa vanskeligt som vig-
 tigt. Mange klage over, at der ingen
 Mand er. Der er; men de er ikke
 „ferdiglavede“. Man finder ingen
 sletne Diamanter. I den praktiske
 Udbannelse er det ogsaa nødvendigt
 at huske, at det japanske Liv er me-
 get forskelligt, det maa formes, uden at
 det har nogen Anelse om, at det bli-
 ver formet. Opsøg unge Mænd, lær
 dem at prædike omkring i Udkatio-
 nerne de Prædikerer, du prædiker
 paa andre Steder; giv dem Prædi-
 kensudkast, Noter, Illustrationer.
 Drid dem ikke, led dem. Var dem et
 Eksempel.

Rejssevirkomhed.

Denne Virkemaade er kun lidt
 brugt i Japan. Nogle mente, den
 var meningsløs, andre fandt den up-
 perlig, men Resultater blev dog ikke
 paapegte. Nogle fandt, at Japan-
 serne var bedst egnede for den. Stør-
 stebelen holdt dog paa, at som Regel
 hørte Folket hellere paa den uden-
 landske Missionær. Man endes om,
 at Rejssevirkomhed var en vigtig
 Gren af Arbejde, men Arbejdet paa
 faste Steder burde dog ikke lide under
 den. De forskellige Synsmaader
 burde naturligvis i det forskellige
 Syn paa Missionen: Et det tun at
 forlynde Evangeliet til et Vidnesbyrd
 for alle Folk — blot at lade enhver
 høre Evangeliet? I saa Fald er
 Rejssevirkomhed vigtigere end alt
 andet. Et det at gøre Disciple, at
 bygge en selvstændig, selvunderhol-
 dende og selvpropagerende Kirke, da
 et Virksomheden paa Stationerne den
 vigtigste.

Søndagshelligholdelse.

Dette Spørgsmaal blev ogsaa
 drøftet, dog var det mere theore-
 tisk end praktisk. Søndagen burde
 helligholdes fordi den var Kristen-
 dommens Sabbath og Sabbathen
 var befalet ved Stabelen, o. f. v. paa
 reformert Maner. Nogle fremholdt
 dog en anden Side, at Søndagen var
 den kristne Kirkes Festsdag til Minde
 om Jesu Opstandelse. Det var et
 vanskeligt Spørgsmaal her i Japan.
 Det var næsten umuligt for en stor
 Del af Befolkningen at fejre Sab-
 bath. Stulde man nægte dem Daab,
 til det blev dem muligt. Nogle gav
 Eksempler paa, at det havde hjulpet.
 Andre gav Eksempler paa, at Mænd,
 som arbejdede ved Post og Jernbane,
 var bleven døbt, stant de ikke vilde
 eller kunde lode at helligholde Søn-
 dagen, men til Trods derfor udvøjet
 meget godt. En Resolution vedto-
 ges om Dnfteligheden af at have mere
 Søndagshelligholdelse. En „Japan
 Sabbath Union“ som særlig stulde
 stulde arbejde for dette, dannedes.

Afholdelsagen.

Siden 1886 har Missionæret ar-
 bejdet for denne Sag. For et Par
 Aar siden dannedes en national Af-
 holdelsforening, som nu tæller over
 30 lokale Foreninger. En Metho-
 distpræst (indfød) ofrer nu hele sin
 Tid for denne Sag. Barket har
 haft god Fremgang, megen Vælg-
 nelse har fulgt det og mange er bragt
 ind i Kirkerne.*

Velegrensede satsakter.

De Kristne er Ledere i Vælgens-
 hed i Japan, men om de stulle ved-
 blive at være det, maa man lægge
 Vægt paa Mænd, Metoder og Moti-
 ver. Der er nu en Snes Børnehjem,
 3 Hjem for spedaste, 3 Asyl for
 Blinde, 3 Hjem for falbne Kvinder,
 3 Hjem for Gamle, 3 „Fængselsport“
 Missioner (for dem, som gaar ud af
 Fængsels Port), 6 Vælgrensede
 „Kindergartens“, 1 social Koloni, 14
 Hospitaller og ca. 200 Fattighuse —
 alt oprettet i mindre end en Menne-
 stealder af den kristne Kirke. Det
 har været nok til at vække Interesse
 og fremkalde Efterfølgelse. Der er
 af udenforstaaende grundlagt 53
 Børnehjem, 19 Hjem for løslatte
 Fanger, 1 Hjem for Gamle, 10 Hos-
 pitaler og nogle Foreninger, hvis
 Formaal er at hjælpe, hvor Hjælpe-
 særlig behøves, f. Ex. efter Jdsdvaar-
 telse, Overbømmelser, Jordskæl, vul-
 kanfe Eruptioner o. l.

* Jffe i Soga, hvor vedkommende Arbej-
 det ogsaa have været; de st hede næppe
 men Gæm gjorde de virkelig itte.

Sta Bore Børnehjem.

Det har været mig en Glæde i den
 senere Tid, at have faaet Hjem i tri-
 fælgelige Familier til flere af Børnene
 fra Børnehjemmet. Dette er det al-
 lerbedste, der kan gives for Børnene;
 thi, mens det er et stort Gode for de
 hjemløse og forældreløse Smaa, at
 kunne faa Plads og en trifælgelig Op-
 dragelse paa bore Børnehjem, saa er
 det jo indlysende, at de kunne faa et
 endnu bedre Hjem og en bedre Op-
 dragelse, som ene Børn hos gode tri-
 fælgelige Føle. Vi føle derfor Trang
 til at dele vor Glæde med Venner af
 Børnehjemssagen, og at bede dem om,
 med os, at sige Herren Tak for dette
 nye Bøvis paa hans Naade og Gode-
 hed imod os. Der vil altid være en
 Del Børn til hvem vi af forskellige
 Grunde ingen Hjem kunne faa, og
 derfor vilde vor Børnehjem ikke blive
 oversfyldte. Men vi have nogle Børn,
 baade Dreng og Piger, i en Alder
 fra 6—12 Aar, som vi vilde være glæ-
 dede ved at faa hjem til. Stulde der
 ikke være nogle barnløse Familier,
 som er stillede saadan i limelig Gen-
 seende og overfor Herren, at de vilde
 og kunde „annamme et saadant Barn
 i hans Navn.“ Hvis saa er tan man
 henvende sig til undertegnede. To
 Ting kræves: Gode Vidnesbyrd om
 kristeligt Liv og Wandel, og at Bør-
 nene adopteres.

Ederis i Kristi Kærlighed
 J. Johnson.
 Box 707, Waupaca, Wis.

Danmarks Kort.

Størrelse 23x28 Tommer. Trykt i
 for alle Forret, vist i Kant Jernbaner
 Byer, Købstæder og Kæstler, samt alle
 betydeligere Landbyer, herre Gaarde
 og Kirker.
 Tilsendes paa en Paprull portofri
 for 45 Cts.
 Danish Luth. Publ. House,
 Blair, Nebr.

Korrespondancer

Denver, Colo.

„Døden kommer snart til Hytten
 snart til Kongens Borg“, snart til
 den fattige, snart til den rige, snart
 til den unge, snart til den gamle.
 Atter er det et Sorgens Budskab vi
 vilde meddele, og atter er det en af
 vore Unge, som er bleven kaldet hjem.
 Hjertene bløste og Taarerne randt,
 da det Sorgens Budskab løb fra
 Mund til Mund: Anne Kirstine
 Hansen er død. Hun havde itte været
 længe iblandt os, kun godt tre Maa-
 neder, men dog længe nok til at være
 kjendte afholdt og elstet af alle, som
 kendte hende.

Anne Kirstine Hansen
 er født den 23. Nov. 1878 af For-
 ældrene Hans Hansen og Anne Ma-
 ria Hansen paa Højrup Mark,
 Hjøng Soga, Hm, Danmark. Anne
 K. H. var den næstnyttede af 10 Sø-
 stende, hvoraf en Søster tidligere er
 død. For flere Aar siden begyndte
 Børnefølelsen at stilles, idet nogle un-
 dannede til Amerika. To Søstre og
 en Broder rejste til Rustin, Neb.,
 hvorimod en anden Broder, Hans
 Hansen, rejste til Oregon. Senere
 deltog han i Krigen paa Philippinerne,
 hvorfra han vendte til Danmark, og
 rejste sammen med sine Forældre, en
 Broder og to Søstre, Anne K. H. og
 Anne S. til Amerika, til Rustin,
 Neb., hvor de modtoges af de der-
 boende Søstende. Anne antom her
 til Denver den 27. Okt. 1900 og blev
 efterfulgt af hendes Søster Anne
 Hansen kort efter Jul.

Anne blev, sammen med tre andre
 unge optagne i vor Menighed Jule-
 dag og kort derefter i vor Ungdoms-
 forening. Hendes sidste Tjeneste var
 hos en Mr. Folke, Humbolt St.
 Færdag Morgen den 8. Februar, hvor
 hun beskæftiget med Husrensning,
 og da — uden nogen ved hørelses-
 — fandtes hun kl. 10 pludselig lig-
 gende i Husets Hane bevidstløs med
 et stort Saar i Vaghovedet. En
 Læge blev hurtigt hentet og hun før-
 tes paa Hospitalet, hvor det ved nær-
 mere Undersøgelse viste sig, at det
 nedre af hendes Hagebein var knust.
 En Operation blev foretaget kl. 1,
 men alt forgæves, hun opgav Anden
 kl. 4.40 samme Eftermiddag.

Hendes Søster, Anne Hansen, var
 til Stede ved hendes Dødsleje. Hun
 telegraferede nu efter hendes Broder,
 Hans Hansen, som opholder sig i
 Roma, Whoming og til hendes For-
 ældre i Rustin, Neb. Fra Foræl-
 drene indeholdt det telegrafiske Svar.
 Dnftet om, at deres Datters jordfæ-
 lsevninger maatte blive førte til Rus-
 tin, Neb., for der at blive bebt til
 hvile. Saa oprandt Søndagen.
 Sørgeudstjenesten fandt Sted kl.
 2 om Eftm. Kirken var fyldt til
 Trangsel. Efter Aflyngelsen af
 Salmen: „Tænk naar en Gang den
 Taage er forsvunden“, talte Pastor
 Møller ud fra Ordet: „Af Herren
 er det slet, og det er underligt for
 vore Sjæle“ (Matth. 31, 42).

Et Sætning dødelede han ved
 Annes Liv og Færden iblandt os, at
 hun altid var rede til at bede, at lov-
 svinge og at vidne, og som hun var
 der burde ogsaa vi være det, huab-
 enten vi ere unge eller gamle; pege-
 paa det forunderlige friste, sprud-
 lende Kristenliv, som fandtes hos
 hende, og som gjorde hende saa elstet
 af alle, med hvem hun kom i Bør-
 ring. Hendes to lifteboende Sø-
 stende sang Nr. 530 i Hjemlandstø-
 ner: „Jeg gaar til Himlen, der er
 mit Hjem“, som var en af Annes
 Yndlingsalmer. Menighedens For-
 mand, Niels Johnson, talte dernæst
 fortellig paa enest et Ord: „Grød itte“, hvorefter Sørgeudstje-
 nestens stulde med Aflyngelsen af:
 „Herrens Venner ingen Sinde, mø-
 des skal for sidste Gang“.

Samme Aften kl. 10 fæmlede en
 større Flok af os ved Stationen for at
 vise vor hedengangne Veninde den
 sidste Værd ved at være til Stede naar
 hendes jordfæle Levninger stulde med
 Toget føres fra Denver til Rustin,
 Neb., og for at ønske de to lære sø-
 rende Søstende et „Guds Fred“ med
 paa Vejen.

Greenville, Mich.

R. P. Olsen fra Edmore har over-
 taet Rite Strøbers Plads som Sa-
 lesmand i Frank Gibsons Herree-
 pimeringshandel, og itte som vi tid-
 ligere meddelte, købt denne.